

Luokkataistelukäsittelen selventämiseksi

Näinä aikoina on porvaristo saanut uutta, erikoista aihetta päivän tapahtumista ja on sen vaikutuksesta noussut suurella kiihkolla puhumaan kansasta ja kansan yleisistä ja yhteisistä eduista.

Porvaristo on saanut puhumisaiheensa nykyisin kalkkialla suuromistajia vastaan riehuvista työtaisteluista, ja erikoisemmin kivihillen kaivajien taisteluista. Työväen taistelut, joita sen on käytävä asemansa ja toimeentulonsa turvaamiseksi, leimataan kapitalistisen sanomalehdistön taholta "kansaa vastustaviksi ja kansan etuja loukkaaviksi." Se asettuu väärin tulkitsemaan yleistä mielipidettä, jolla on sekoittava merkitys luokkakäsittelen ymmärtämisessä. Porvaristo nousee puhumaan suuren yleisön nimessä" muka muutamien yksilöiden erikoisetujen tavoittelua vastaan. Siksi juuri näyttää tarpeelliselta katsoa, kuinka tuo kansan ja suuren yleisön nimessä esiintyminen näyttää pääoman kätyreille oikeutetulta.

Heidän tapansa näkyy olevan tässä suhteessa jakaa kansa kolmeen luokkaan. Pääoman yksityiset omistajat s. o. kapitalistit, työläiset ja "yleisen mielipiteen" muodostava "suuri yleisö", joka katselee ja arvostelee asioita ja yhteiskunnallisia ilmiöitä tuossa kolmiyhteisöisessä luokkajonon valossa.

Tämä luokkajako on todellisuuden ulkopuolella ja ennen kaikkea epä-tieteellinen.

Todellisuudessa tuo "suuri yleisö" ei ole kukaan muu kuin yksilö, tai ryhmä, joka kulloinkin "suuren yleisön" nimessä puhuu taikka esiintyy. Tällainen "suuren yleisön" edustaja ei tavallisesti tiedä mitään edustettavastaan itsensä ulkopuolella.

Sellainen luokkajako, että suureen yleisöön kuuluvat aina ne ihmiset jotka eivät aina kuulu johonkin järjestettyyn työväenluokkaan, on yhtä säännötön luokkajako kuin kaikki muutkin valheille perustuvan järjestelmän yhteiskunnan etua koskevat julistukset.

Kaikki kapitalistitkaan ja porvarit eivät kuulu teollisuuden, kauppanharjoittajien ammattiyhdistyksiin, mutta niiden ehdoton enemmistö kuuluu tavalla taikka toisella niiden johdon alaisina liikkuviin luokkajärjestöihin. He omaksuvat täydellisesti kapitalistiluokan aatte ja perinnäismuodot joistakin sivuseikoista ja sivusuolihin perustuvista erinäisyyksistä huolimatta.

Aivan samoin, vaikka kaikki työläisetkään eivät kuulu työväen järjestöihin, niin kuitenkin valtavimmassa työväenjärjestöissä vallitseva ajatustapa ja katsantokanta on yleinen suurelle enemmistölle palkkatyöväestön keskuudessa. Nämä ajatukset ja katsantokannat esiintyvät kuitenkin itseään ilmaisevana ja käytännöllisyyteen pyrkivänä vain työväen järjestön kautta.

Tämän perusteella kun todellinen tarkastus tehdään niin huomataan, että niiden pääjoukkojen välillä, joita toiselta puolen johtavat ajatuksellisesti työväenjärjestöt ja toiselta puolen järjestyneet kapitalistit, jää vain kourallinen näkymättömiin katoavaan pölyä, joista ei muodostu enään mitään "suurta yleisöä". Siis ei suuren yleisön nimessä ole kenelläkään yksilöllä oikeutta puhua, että työtaistelut ovat kansan-etuja vastaan.

Luokkajako täytyy meidän työläisten tehdä sillä perusteella, millä ihmiset ja ihmisistä muodostuvat ryhmät ovat yhteiskunnalliseen tuotantoelämään, eikä sillä, mitä kukin yksilö ilmaisee mielipiteikseen kun-kin erikoistapauksen sattuessa, eri-

koisessa yhteiskunnallisessa tilanteessa. Tämä materialistinen ajatus on muistettava aina ja jokaisen, kummallisemmaltakin näyttävän ajan vallitessa. Se on muistettava siksi, että se on niin perin tärkeä näitä asioita käsiteltäessä. Vasta sen perusteella voidaan käsitellä yhteiskunnan pintailmiöiden ratkaisu. Useinkin on käynyt siten, että tällaiset pintailmiöt, ovat hahduttaneet todelliset pohjavirrat näkyvistä ja on mahdoton silloin käsitellä luokkajakoa oikein. Porvaristo koettaa aina muodostaa tällaisia mietoja pintavirtoja, voidakseen sekoittaa luokkasuhteiden ymmärtämistä.

Vaikka ei olekaan mitään suurta yleisöä, joka puolueettomalta käsittelee työn ja pääoman välisiä kysymyksiä, niin on olemassa laaja yhteiskunta-ryhmä, jolle työn ja pääoman väliset taistelut eivät kyllä ole suoranaisesti omia asioita. Mutta kaikkea tästä huolimatta, tämä ryhmä ei kelpaa puolueettomaksi tuomariksi, eikä suureksi yleisöksi, minkä nimessä voitaisiin puhua työn ja pääoman keskinäisistä taisteluista. Ne eivät kelpaa puolueettomaksi tuomariksi siitäkin syystä, että ne jokaisen taistelun aikana ja jokaiseen taisteluun nähden määrittelevät tarkasti kantansa ja se tapahtuu luokkajonon mukaisesti aivan kuten tavalliset, taistelevat valta- puolueetkin.

Yhdelle "suuren yleisön" ryhmälle näyttää taistelu sellaiselta, että se saattaa nousta aivan raivoaviin protesteihin "suuren yleisön" nimessä taistelevia työläisiä vastaan. Taas samaan aikaan on toinen ryhmä myötämielinen näille taisteleville työläisille, jotka "vastustavat kansantantoa" ja se esiintyy "suuren yleisön" nimessä kapitalistiluokkaa vastaan. Kumpikin taistelun ulkopuolella oleva ryhmä ilmaisee tässä aivan oman, erikoisen luokkatunsa, suhteensa, tai kantansa, kuten tavataan sanoa, kysymyksen alaiseen taisteluun. Se on myöskin yhteiskuntajärjestelmään nähden.

Esimerkkinä voimme mainita jokaisen lakon yhteydessä sellaisen pienen liikemiehen, joka ensiksi joutuu lakkotaistelun aiheuttaman tilanteen johdosta heti ja ensiksi kärsimään. Hän tietysti vihastuu lakkokalaisille. Ne tietysti hänen mielestään räjäyttävät aivan aiheettomasti ja hän on silloin altis antautumaan pääoman lakeijaksi. Siis se oli yhteiskunnallinen asema, joka pakotti hänet tarkasti määrittelemään kantansa taisteluun, — ei voinut olla puolueeton. Toisena esimerkkinä voimme käyttää pienviljelijää, joka joutuu teollisuusväestön lakkoutumisen seurauksista kärsimään tavalla taikka toisella. Tuloksena on juuri sama kuin edellisellä pikku liikemiehellä, joka itse asiassa on suoranaista taistelusta ulkona. Mutta jos tämä pienviljelijä huomaa että hänen maansa ovat vuokramaita, taikka jotenkin kuuluvat samalle isännälle, taikka ryhmälle, jota vastaan lakkoutuneet työläiset taistelevat, jonka sorto kohtaa aina rasittavasti ja uuvuttavasti tuollaista pienviljelijää, niin silloin se on jo myötämielinen sortajansa vastaan taistelevalle työläisjoukkoille ja niiden taistelulle. — Siis yhteiskunnallinen asema taaskin vaikuttamassa — ei voinut olla puolueeton "suuri yleisö".

Samoin on kapitalistiluokka ratkaiseva kysymyksen ja rientää auttamaan sitä liikelaitosta, taikka sen tuotannon harjoittajaa, joka on joutunut taisteluun järjestynyttä työväestöä vastaan. Kaikki ratkaisevat luokkasuhteidensa mukaisesti kantansa jokaiseen taisteluun, paitsi aivan tiedoton joukko, mikä ei tunne ollenkaan niitä perusteita, joille tämä yhteiskuntaelämä rakentautuu ja joilla se lepää. Näin ollen ei ole mitään "suurta yleisöä," eikä mi-

"Madonna"

Katselen taidehistoriaa. Näen kuvissa ihmisneron tuotteita eri aikakausilta. Monen hengenjättäisen elämäntyö ja suurten ponnistusten tulokset ovat siinä yhteen koottuina. Ihmettelen ihmishengen kauneuden- ja taiteellista vaistoa, joka ihmislousteessa on oleellista kaikkina aikoina.

Jaloja, yleviä esimerkkejä on aina etsitty taiteen ilmaisumuodoiksi. Jumalat ja sankarit on saveen, kiveen ja marmorin ikuistettu. Saman kunniasijan ovat saaneet suuret sotapäälliköt ja muut mahtavat henkilöt.

Kun katolinen kirkko voitti vallan ja kohotti voitokkaasti voimansa maallisen vallan yläpuolelle, muutui taiteellinen suunta sen mukaiseksi. Kun pyhien palvelus tuli yleiseksi, alettiin muodostamaan pyhimysten kuvia. Raamatullisia aiheita käytettiin verrattain maallisten asioiden vertauskuvina. Niinpä äidinkiäuden tavallisimpina symbolina taiteilijat käyttivät Neitsyt Mariaa Kristus-lapsi sylissä. Kaikkien kaunein n. s. madonna-kuvista on kuuluisan Rafaelin maalaus "Madonna nurmikolla". Monessa muussa kirkollisessa kuvassa ylistetään äidinrakkautta! Niin aliarvoiseen asemaan kuin katolinen kirkko lieneekin naisen olemuksen muuten laskeutunut, on se tuolla madonna-palveluksellaan toiselta puolen osoittanut äitiyden suuren arvon.

Madonna-kuvat ovat kauneimpia taidetuotoksia, mitä koskaan maalaustaitteen avulla on esitetty. Etenkin edelläänmainittu "Madonna nurmikolla" on siinä suhteessa verraton. Sitä voi katsella vaikka tuhannen kertaa ja aina siinä näkee jotain uutta ja salaperäistä ja jotain sellaista suuruutta, jota vain todellinen nero pystyy tulkitsemaan. Siinä esiintyy kuvaannollisesti äitiys kaikessa kauneudessaan.

Madonna! Mikä pyhä hymy onkaan hänen huulillaan, miten puhdas ja onnellinen katse hänellä onkaan. Äitiysi! Mikä suuri sana se on ja mitä se todella merkitsee. Siinä on koko elämän suuri sisältö.

Porvarillinen maailma on juuri viettänyt n. s. äitien päivää. Miten kaukana onkaan nykyajan äiti Rafaelin kuvaamasta madonnasta.

Xskettäin eräs porvarillinen sanomalehti itsetiedottomasti ruoski kapitalistista järjestelmää, teki siitä mitä ilkeintä ivaa, osoittamalla min-käläinen on nykyajan madonna! Lehteen oli nimittäin kuvattu valkeita tekohampaita näyttävä, hymyilevä yläluokan nainen koiranpentu käsivarrella. Alla oli sanat: Nykyajan madonna. Miten sattuvasti kerankin sanottu! Kun nyt vielä lisäksii kuvittelee, että samainen löis-tään erikoiskansaa, jolla olisi taloudellisessa ja vallollisessa suhteessa yhtenäiset edut, ja jonka tahtoa vastustaisivat työtaistelut, paitsi suoranaisesti omistava luokka.

Yhteiskunnassa kulkee vain voimakkaat, ankarasti vastakkain hyökäävät luokkavirrat ja siitä johtuvat nämäkin tämän päivän lukemattomat ja jättäjäisäiset taistelut työn ja pääoman välillä.

Mutta niin pian, kun teollisuusunionismi pääsee vallitsevaksi valtavimmilla teollisuusaloilla, selvenee tämäkin sekava käsitys huomattavasti. Nyt sitä sekoittavat vielä hajanaiset, ammattittain järjestäytyneet, jonka valitessa lakkoutuu aina vain määrätyn ammattikaaran työläiset ja toisen ammatin työläiset, saman unioniin kuuluvakin, saattavat tiedottomana suhtautua puolueettomasti, välinpitämättömästi. Puhtaan kansainvälisen suojassa teollisuusunionismi kehittyi vallitsevaksi ja selventää nämäkin käsitteet.

eläjä "äiti" kantaa käsivarrellaan "apinan-lasta", tahi pikku stanpor-sasta, tahi vaikkapa sitä koiranpentua, ihalllessaan museossa Rafaelin madonnaa — niin juse on kuva täydellinen! —

Voit äitiyden pilkkua!

— — —

Nämä samaiset koiranpentujen ja apinain kasvattajat eivät muista lainkaan, miten todelliset nykyajan madonnat kuolevat nälkään ja puuteeseen lapsi käsivarrella. Miljoonittain äitejä kuolee Venäjällä suorastaan nälkään — porvarillisten madonnain iavillessa — kuolevat näkään puristaen pienokastaan kultaunutta rintaansa vastaan.

Minkälaisen taulun saiskaan joku nykyajan Rafael Venäjän nälkiäteen madonnista. Sitä sopisi verata porvarilehdessä julaistuun yläluokan madonnaan.

Ei vielä tällaitenkaan taulujen edessä typerä kapitalistiluokan ihailija saa silmiään auki, vaan edelleen pönkittää kaskella voimallaan tätä järjestelmää.

Mutta tulee aika, jolloin äitiydestä ei tehdä pilkkua, vaan ihmiskunta viettää todellista äitien päivää. Äidit viettävät sitä vuoden jokaisena päivänä. Silloin vasta voidaan maalata todellinen madonna-kuva, kun nainen on kärsimyksistä vapaa. Silloin vasta, kun yhteiskunta huoltaa kaikki äidit ja lapset samalla tavalla. Silloin voi nainen olla äiti sanan oikeassa merkityksessä, kun kaikilla lapsilla on yhtäläinen elämisen oikeus. — Helmi M—n.

TSHEKKOSLOVAKIALAISTEN TOVERITTARIEN PÄÄTÖSLAUSELMA.

Reichenbergissä pidetty kommunismin natskongressi hyväksyi toveritar Jindran esityksestä yksimielisesti seuraavasisältöisen päätöslauselman:

"Maailmansota lisäsi sotaakäyvisä ja puolueettomissa maissa ennen kuulumattomassa määrässä proletaristen naisten riistoa ja äitien ja lasten kurjuutta. Nyt, neljä vuotta sodan jälkeen, uhkaa proletariaasin naisjoukkoja ja heidän lapsiaan kurjuuskuolema".

Päätöslauselmissä selitetään lisäksi, että sotavoittoilijat pyrkivät joka maassa säilyttämään sodan seurauksien taakan uhriensa hartalle. Kautta maailman riistetään suuria työtätekeviä kansajoukkoja yhä enemmän ja enemmän. Kahdeksan tunnin työajan poistaminen, palkkain poljenta, kallis aika, asuntopula, nykko-minen vähällisten ja välittömien verojen kautta, äitien ja lasten suoje-luksen laiminlyönti, invaliidien ja sotasairaiden kurjuus — siinä sodan aiomat huomattavat tulokset.

Orjan kärsimysten hinnalla, sanotaan julistuksessa, pyrki vararikkojen maailman kapitaali elvyttämään maailman talouskriisin rappeuttamaan taloutensa.

Julistuksessa lausutaan sitten, että naisten on kautta maailman taisteltava seuraavan tunnusten pohjalla:

Tehtaat työläisille, maa talonpojille! Kaikille yhtä paljon työtä, kaikille yhtä paljon palkkaa! Maailman taantumusta vastaan, valkoista terroria vastaan Jugoslaviassa ja Rumanassa! Neuvosto-Venäjän puolesta! Maailman vallankumouksen puolesta!

Päätöslauselma päättyi kehoitukseen, että proletaristen naisten on kaikkialla tuettava Kommunistisen Internationales taistelua ja avustettava kommunistipuolueita poliittisen vallan valtaamisessa kommunismin toteuttamiseksi proletariaatin dikta-tuurin kautta.

Tshekkoslovakian toverit ovat päättäneet toukokuussa järjestää erityisen viikon Volgan seutujen nälänhätäläisten avustamiseksi.

K. K—nen.